

Hồi 69

Thảm Kích

iêu Nguyên đại sư nghiêm giọng, nói:

- Sư muội hãy tạm dừng tay, bây giờ đánh không lại họ đâu.

Siêu Huệ thâu kiếm về, ngó bốn tỳ nữ đang án ngữ phía trước, cười khẩy một tiếng, tra kiếm vào vỏ.

Lam Tiểu Diệp quay đầu lại nhìn Côn Luân Tam Tử, thấy ba vị đạo trưởng này vẫn đứng yên không hành động gì cả. Ngọc Chánh Tử đang ôm Lý Thanh Loan. Nàng gục đầu trên vai bà, nét mặt mệt mỏi, hình như nàng đã ngủ. Còn Mã Quân Vũ dáng điệu nghiêm chỉnh đứng im lặng sau lưng Huyền Thanh đạo trưởng.

Lam Tiểu Diệp đang từ từ tiến về phía Côn Luân Tam Tử, chợt dừng lại, quay về Nga Mi Tam Lão nói:

- Được rồi ! Đại tỷ tử của tôi về đó, mấy vị có việc gì xin hỏi tỷ ấy !

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn.

Bạch Vân Phi kéo tay một thiếu nữ đang từ xa chạy vun vút đến.

Phía sau hai người chừng mấy trượng, có sáu bảy người quát tháo đuổi theo.

- Soạt !

Mọi người đang yên lặng, chợt nghe tiếng rút kiếm đều quay lại nhìn, thì ra Huyền Thanh vừa tuốt thanh trường kiếm, cầm lăm lăm trên tay.

Mất vẫn không rời mấy người đang chạy phía sau Vân Phi, ông nói:

- Phái Côn Luân chúng ta mấy lần thọ ơn Bạch cô nương, bữa nay phải đền đáp chút ít mới được.

Ngọc Chánh Tử nhè nhẹ đẩy Lý Thanh Loan ra, rút kiếm, nói nhỏ:

- Vâng ! Muội thọ ơn nàng giải độc, nhưng đã lâu không biết làm sao đáp đền.

Thuật khinh công của Bạch Vân Phi rất cao diệu, nhưng vì bận kéo tay một người, nên tốc độ có giảm đôi chút.

Đã thế, mấy người đuổi theo phía sau đều là những đệ nhất cao thủ võ lâm, thân pháp họ cũng rất nhanh.

Tuy thế, nếu Bạch Vân Phi đi một mình, hoặc cấp cô thiếu nữ kia lên mà chạy thì bọn người theo sau cho đến đuổi hơi cũng không mong gì kịp nàng.

Thì ra thiếu nữ mà Vân Phi kéo chạy đúng là Vô Hình Nữ Hiệp Tô Phi Phụng.

Khi hai nàng chạy đến còn cách Côn Luân Tam Tử độ hơn một trượng thì Tô Phi Phụng ngã chúi xuống, may nhờ Bạch Vân Phi lanh tay giật nàng lại, không thì cũng xuể mặt rồi.

Rào ! Rào ! Rào !

Chỉ nghe tiếng Kim Hoàn phi đến nhanh như pháo xẹt, đánh sau lưng Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi nghe tiếng ám khí véo, vội thả tay Tô Phi Phụng, xoay người lại vung tay phải, tức thì mấy hạt ni châu xé gió bay ra.

“Cách ! Cách ! Cách !”

Những tiếng kêu nhỏ vang lên.

Mấy viên Kim Hoàn chỉ còn cách Bạch Vân Phi hơn trượng thì đã bị ni châu đánh rơi tất cả. Bạch Vân Phi hét một tiếng, hai tay đánh ra liên tiếp, chớp mắt năm chưởng đã phát ra.

Tất cả cường địch đuổi đến sau đều phải lùi lại mấy bước.

Huyền Thanh đạo trưởng cười nhạt một tiếng, nói oang oang:

- Các vị đều là những Chưởng Môn trong võ lâm, tại sao không giữ giang hồ qui cũ, ỷ nhiều đánh ít ?

Nói vừa dứt, Huyền Thanh đã vung kiếm nhảy vút đến bên Bạch Vân Phi.

Cùng lúc ấy, chỉ nghe những tiếng thét lạnh lạnh của con gái vang lên.

Tam Thủ La Sát, Lam Tiểu Diệp và bốn cô bạch y tỳ nữ đồng loạt nhảy đến. Tam Thủ La Sát chân chưa đụng đất đã vung tay đánh ra. Thoạt nhiên một vầng khói nổi lên mịt mù, trăm ngàn hạt cát độc đen ngòm đánh vút qua phía mấy người vừa đến sau Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi ôm xốc Tô Phi Phụng lên, la lớn:

- Mau lùi lại !

Tiếng thét của nàng mông lung, mọi người chẳng biết nói với phe nàng, phe địch, hay cả hai.

Chỉ nghe đối phương cười nhạt một tiếng, nói:

- Ám khí độc quá !

Độc sa đang bay ngon trớn, thành linh vút đổi hướng, đánh quật trở về cứ nhắm nhóm Huyền Thanh đạo trưởng rào rào bay đến.

Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ thấy vậy hoảng hốt kêu lên:

- Đạo trưởng và quý muội muội lui mau !

Miệng vừa nói tay vừa vận khí đẩy mạnh song chưởng ra, gió cuốn vù vù vung mạnh độc sa ra.

Nhưng vì chưởng phong của địch quá mạnh, song chưởng của Phàn Tú Vỹ không đủ sức truy cản độc sa do chính mình đánh ra, giờ vẫn cứ ngay phía mình bay lại.

Bỗng nhiên người ta thấy Lam Tiểu Diệp giơ hai tay từ từ đẩy song chưởng, hai luồng kinh lực âm nhu vô hình bay ra.

Hàng trăm nghìn hạt cát độc đang bay đến bỗng dừng đổi chiều. Chợt cái màn lưới cát ấy bay lơ lửng, dần dần ép về phía đối phương.

Người ta nghe phía những người mới đến vang lên những câu quát tháo:

- Mau vung chưởng truy cản !

- Trả về nguyên chủ !

- Đánh bật thứ này lại cho chúng biết tay !

Tiếp theo những ngọn chưởng vung lên, gió cuốn như bão táp ào ạt đánh liên tiếp đến cái màn lưới cát đang bay từ từ đến.

Nhưng một việc xảy ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Những hạt cát bay lơ lờ kia bị chưởng lực của năm sáu tay cao thủ đánh đến chỉ lắc lư, hơi dừng lại giữa khoảng không một chút rồi lại vẫn từ từ ép đến.

Một tràng tiếng người kêu lên:

- Nguy mất !

- Hãy vung chưởng liên tiếp !

- Đánh hết sức đi !

- Hãy tháo lui !

Lại những luồng kinh phong liên tiếp đánh vào độc sa. Nhưng vẫn vô hiệu.

Cả cái màn lưới cát quái ác vẫn từ từ ép đến.

Còn cách hai trượng.

Còn cách một trượng.

Huyền Thanh đạo trưởng đứng trố mắt ngạc nhiên nhìn, bỗng buột miệng khen:

- Tuyệt !

Chỉ còn cách hai thước.

Mấy tay cao thủ hoảng kinh toan tháo lui.

Nhưng bỗng nhiên Lam Tiểu Diệp thu tay lại.

Trăm nghìn độc sa đang lơ lửng bay đến, thành linh rút xuống một cách lừng lững, tiếng rào rào dội xuống đất như mưa.

Cùng lúc ấy mấy tay cao thủ nhẩy lùi ra sau mấy bước. Nhiều tiếng thở phào vang lên cả hai phía như trút hết mọi lo lắng trong lòng.

Qua phút kinh hoàng, mọi người đều đứng chờ ra, im lặng.

Mã Quân Vũ ngẩng đầu nhìn phía trước.

Cách nhóm Huyền Thanh đạo trưởng chừng ba trượng, có sáu người độ năm sáu mươi tuổi, đang đứng uy nghi, nhưng trong những cặp mắt sáng như sao kia còn lẫn vẻ ngạc nhiên không ít.

Thì ra người đứng bên mé trái chính là Bát Cánh Thần Ôn Đỗ Duy Sinh, Chưởng Môn của phái Hoa Sơn. Bên đó là sư đệ của ông ta Đa Cánh Kim Cương Sở Nhất Giang.

Ba người đứng giữa, người mập nhất là Bạch Y Thần Quân Đằng Lôì Chưởng Môn phái Tuyết Sơn, còn hai người mặc áo trắng ốm tong teo và cao lêu nghêu đứng hai bên chẳng biết là ai. Trong ba người đứng kế nhau thật ngộ nghĩnh, Đằng Lôì đã thấp lại càng thấp hơn, còn hai lão cao ốm như hai bù nhìn tựa như hai cây sào.

Người cuối bên phải chính là vị đạo sĩ Hạ Vân Phong Chưởng Môn nhân của phái Điểm Thương.

Huyền Thanh đạo trưởng bất chợt thấy Hạ Vân Phong, lòng kinh ngạc thẳm sâu:

“Vô lâm đã đồn đãi người này cất kiếm qui ẩn, sao giờ này lại có mặt ở nơi đây?”

Trong lúc đó Bạch Vân Phi vỗ vào mấy yếu huyệt, cứu Tô Phi Phụng tỉnh lại.

Phi Phụng vừa mở mắt, Vân Phi đã nói:

- Tô cô nương dùng sức quá độ. Giờ hãy yên tâm tĩnh dưỡng một lúc, có chuyện gì lát nữa nói cũng không muộn.

Tô Phi Phụng mệt mỏi gật đầu, đảo mắt ngó tứ phía. Khi mắt nàng chạm vào luồng nhõn tuyến của Mã Quân Vũ thì bất giác nàng giật mình.

Siêu Huệ liếc thấy Tô Phi Phụng đứng cách mình một trượng, chợt nảy ra ý nghĩ:

“Ta phải bắt con nhãi này làm bức bình phong để thoát thân mới được!”

Thừa lúc mọi người đều chú ý sáu tay cao thủ phía trước, không ai đề phòng đến Nga Mi Tam Lão.

Siêu Huệ thấy quả là cơ hội tốt, tình thế không thể dằng co được nữa. Vị đạo cô hàng thứ tư trong Nga Mi Tứ Lão liền nhảy vút đến vươn tay chụp lẹ vào người Tô Phi Phụng.

Nhưng trong lúc bất ngờ ấy, một chàng trai võ dũng, song bị nhiễm độc chưa lành lại vung song chưởng với toàn lực đánh mạnh vào Siêu Huệ, người ấy chính là Mã Quân Vũ.

Thì ra chàng trai thông minh ấy đã liếc thấy cặp mắt mưu mô của Siêu Huệ. Chàng biết trong tâm Nga Mi Tứ Lão rất hận thù Tô Phi Phụng, nên tin chắc thế nào ba người này cũng thừa cơ hội không ai chú ý đến có thể xuống tay hạ sát nàng. Cho nên Mã Quân Vũ lẳng lặng vận tập công lực xem chừng hành động Nga Mi Tam Lão. Vì thế Siêu Huệ mới xuất thủ, chàng cũng đã nhanh như điện đánh thẳng qua.

Tuy công lực và thân pháp không thâm hậu, và nhanh nhẹn bằng Siêu Huệ, nhưng vì đã chuẩn bị trước lại xuất toàn lực, nên Siêu Huệ còn cách Tô Phi Phụng ba thước thì song chưởng của Mã Quân Vũ đã áp đến sát đạo cô.

Siêu Huệ gần bắt được Tô Phi Phụng bỗng nhiên thấy chưởng lực ép đến phía sau, trong lúc cấp bách phải cứu lấy thân trước, nên chuyển hướng biến trảo thành chưởng đánh thốc lại phía sau.

Hai luồng chưởng lực chạm nhau:

“Bùng !”

Sự cao thấp thấy rõ ràng, Siêu Huệ vẫn như thường, còn Mã Quân Vũ bị chưởng phong đánh bật về phía sau ngã nhào.

Khi Bạch Vân Phi đả mấy huyết đạo cứu tỉnh Tô Phi Phụng xong, nàng đi về phía nhóm người Đỗ Duy Sinh.

Nàng mới đi được vài bước thoát nghe tiếng tay áo phất, quay đầu lại nhìn, vừa lúc Siêu Huệ và Mã Quân Vũ chạm tay nhau. Nàng bốc giận dùng dùng, hét lên một tiếng, xoay người lại, vươn tay chụp đến Siêu Huệ.

Lúc Siêu Nguyên và Siêu Trần đại sư thấy Siêu Huệ sư thái ra uy, đã biết trước sẽ nổi loạn nhưng hai người này không giơ tay can thiệp, vì họ vừa thấy Siêu Huệ đã hành động rồi. Hai vị thiền sư liền vận công phòng khi sư muội mình bị nguy biến thì ra tay cứu giúp. Cho nên khi Bạch Vân Phi vừa chụp đến Siêu Huệ thì Siêu Nguyên và Siêu Trần đại sư cũng đồng thời phát động, một người bên trái, một người bên phải cùng lúc vung quyền đánh mạnh đến Bạch Vân Phi.

Sự kiện đột ngột này làm cho mọi người có mặt ở đó đều trở mắt nhìn.

Lý Thanh Loan thấy Mã Quân Vũ bị bắn ngã ngửa ra sau, giật mình “ồ” một tiếng, liền tung mình nhảy lại.

Nàng giơ tay đỡ Mã Quân Vũ lên, kêu:

- Vũ ca !

Liền ngay lúc ấy, người ta nghe Đỗ Duy Sinh hét lên như sấm nổ, âm thanh muốn phá vỡ màn nhĩ và nhanh như điện chớp, ông tung thân vươn tay chụp sang Tô Phi Phụng.

Bát Cánh Thần Ôn Đỗ Duy Sinh mới phát động, Hạ Vân Phong và Bạch Y Thần Quân Đằng Lôi cũng tiếp theo chụp qua. Ba người đều là hạng đệ nhất cao thủ nên xuất thế rất nhanh, chỉ thấy mấy bóng người mới chớp động thì đã đến bên Tô Phi Phụng.

Khi chân vừa mới chấm đất, Hạ Vân Phong liền nghiêng mình qua một bên, tay mặt xòe ra, dùng chỉ điểm về phía Đỗ Duy Sinh.

Hạ Vân Phong nội công rất tinh thâm, hơn nữa cái tung người chỉ điểm kia đã xuất ra hết nội gia chân lực, Đỗ Duy Sinh không kịp đề phòng nên bị luồng áp lực xông đến phải vội lui lại một bước.

Hạ Vân Phong giật được tiên cơ, tay trái vươn ra nhanh như chớp, chụp vào tay mặt Tô Phi Phụng.

Nhưng Bát Cánh Thần Ôn Đỗ Duy Sinh đâu phải là người tầm thường, vị Chưởng Môn nhân phái Hoa Sơn hừ một tiếng, tay mặt liền vung Thanh Trúc Trượng đập vào tay trái Hạ Vân Phong đang về phía Tô Phi Phụng.

Tay trái Hạ Vân Phong thấp xuống tránh trượng trúc của Đỗ Duy Sinh, đồng thời tay mặt liền vung kiếm đánh ra chiêu Thần Long Quy Thủ đâm thẳng đến ngực Đỗ Duy Sinh.

Lúc này Đằng Lôi và Côn Luân Tam Tử đã nhảy tới, Huyền Thanh đạo trưởng và Thông Linh đạo trưởng đều vung hai thanh trường kiếm loang loáng, truy cản Hạ Vân Phong. Còn Ngọc Chánh Tử lại thừa thế ôm Tô Phi Phụng nhảy lui ra sau.

Hạ Vân Phong thấy miếng mồi ngon mình đã sắp đớp được thì lại bị Côn Luân Tam Tử xí gạt, ông tức giận vô cùng. Chưởng Môn phái Điểm Thương liền thân lại thế kiếm đâm Đỗ Duy Sinh, nhảy qua bên trái năm thước tránh Huyền Thanh và Thông Linh, cười ngạo một tiếng, quơ kiếm tấn công đến Ngọc Chánh Tử.

Lam Tiểu Diệp và bốn tỳ nữ của nàng thấy cuộc diện phút chốc xảy ra náo loạn, vì chưa có kinh nghiệm giang hồ và cũng chẳng giao đấu bao nhiêu nên họ đứng ngơ ngác chẳng hiểu sao mấy người đang đánh có lúc thì bạn rồi lại biến thành địch. Vì vậy nhất thời họ chẳng biết có nên ra tay hay không, chỉ biết đứng nhìn cái cảnh hỗn loạn kia.

Lúc này Bạch Vân Phi đã đánh với Nga Mi Tam Lão trên mười chiêu rồi.

Thân hình của nàng lách tránh một cách nhẹ nhàng, khi nhảy trái, lúc qua phải, thoát trước, thoát sau, có khi mới thấy đó thì lại biến đi đâu mất. Vì vậy mặc dầu Nga Mi Tam Lão là hạng đệ nhất cao thủ đã từng ngang dọc đó đây, mà vẫn không rờ được chéo áo nàng, đã thế lại còn bị nàng làm cho ba người nhiều phen suýt tông lộn nhau.

Vì không muốn tàn sát nên Bạch Vân Phi không cần xuất tuyệt học, chỉ dùng quyền chưởng tầm thường hợp với cái thân pháp tuyệt kỹ, khi ẩn, khi hiện để ba người đánh lộn nhau.

Thật là một trận đánh kỳ quặc. Ba vị trưởng lão lừng danh giang hồ mà lại bị một thiếu nữ ở tuổi cập kê quần thảo đến độ toát mồ hôi trán.

Sở dĩ Bạch Vân Phi chưa muốn quyết liệt vì nàng tuy giao đấu song vẫn liếc mắt nhìn bao quát toàn trận. Nàng thấy Lam Tiểu Diệp còn đứng đó nên rất yên tâm, không lo lắng gì cả.

Nhưng nàng có ngờ đâu, Lam Tiểu Diệp thấy biến cố xảy ra quá đột ngột nên mãi một lúc vẫn còn đứng yên. Bốn tỷ nữ thấy chủ nhân đứng yên nên cũng lẳng lặng đứng kế bên, chẳng biết nên hành động thế nào.

Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ thấy trận chiến hỗn loạn, sợ người ta làm thương tổn Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan nên phải án giữ trước mặt hai người, không dám rời nửa bước.

Huyền Thanh đạo trưởng với thanh trường kiếm, đang đánh nghiêng ngửa với thanh trúc trượng của Đỗ Duy Sinh.

Thông Linh đạo trưởng thì kịch chiến với Đằng Lô.

Hạ Vân Phong đang vũ động lưỡi kiếm quyết đoạt Tô Phi Phụng trên tay Ngọc Chánh Tử.

Còn Đa Cánh Kim Cương Sở Nhất Giang và hai người mặc áo trắng cao ngều nghệu tức là sư đệ của Đằng Lô thì đứng im lặng, nhưng người nào cũng thầm vận công lực, chờ Hạ Vân Phong giật được Tô Phi Phụng trên tay Ngọc Chánh Tử thì họ sẽ xông vào phỏng tay trên Hạ Vân Phong.

Ngọc Chánh Tử không phải tay tầm thường, nhưng vì tay trái phải kẹp Tô Phi Phụng, hơn nữa lại giao đấu nhằm tay kiếm Chưởng Môn phái Điểm Thương một con người nội công già dặn, nên càng lúc bà càng bị Hạ Vân Phong ép dần xuống hạ phong.

Phân Mã Quân Vũ được Lý Thanh Loan đẩy các huyết đạo cứu tỉnh.

Chàng mở mắt nhìn quanh, thấy Ngọc Chánh Tử đang lâm nguy giật mình đứng lên rút kiếm định xông lại trợ chiến. Nhưng chàng mới đứng lên đã ngã khuỵu xuống. Nhìn thấy Lam Tiểu Diệp đứng đó, bất giác chàng vừa chỉ Ngọc Chánh Tử vừa nói:

- Lam cô nương... mau giúp cho tam sư thúc tôi...

Tiểu Diệp tự nãy giờ đứng yên, giờ nghe Mã Quân Vũ nói, liền phóng người đến nhẹ như cánh bướm, chụm về phía Hạ Vân Phong.

Lúc này Hạ Vân Phong đang trở hết thần oai, vận hết công lực định xuất chiêu tối độc đánh văng kiếm Ngọc Chánh Tử rồi cướp Tô Phi Phụng. Thì ngay trong lúc ấy, vị hòa thượng này thấy bóng trắng chớp trước mặt một cái, tiếp theo đó một luồng kinh lực âm nhu ép đến.

Sức gió ngầm cuốn đến quá mạnh, Hạ Vân Phong không tự chủ được nữa phải lùi lại hơn một trượng mấy, lão đảo suýt ngã nhào.

Ông định thần nhìn, chỉ thấy Lam Tiểu Diệp đứng thản nhiên trước mặt Ngọc Chánh Tử.

Hạ Vân Phong lòng đầy hồ nghi, thầm nhủ:

“Không lý con nhãi này mới ra tay ư ? Trông hấn chừng mười bảy, mười tám tuổi là cùng làm sao có cái công lực ghê hồn vừa rồi ?”

Ông quắc mắt trừng Lam Tiểu Diệp, cười nhạt một tiếng, nói:

- Người vừa ra tay đánh tôi có phải nữ thí chủ không ?

Lam Tiểu Diệp thản nhiên gật đầu, nói:

- Không sai ! Người muốn làm gì ?

Hạ Vân Phong cười ha hả một tràng thật to. Dứt tiếng cười, ông ta thầm vận công lực, định bất thần tấn công Tiểu Diệp.

Nhưng ngay lúc ấy...

Người ta nghe hai tiếng “hự ! hự !”

Mọi người đều quay về phía phát ra hai tiếng ấy.

Thì ra Siêu Nguyên và Siêu Trần thân hình chệnh choạng đang lui về phía sau năm sáu thước xa.

Té ra hai người này đều bị lãnh mỗi người một chưởng của Bạch Vân Phi, may nhờ nàng không có ý sát hại nên hai chưởng đó không nặng. Tuy vậy, hai vị đại sư cũng bị tổn thương.

Sau khi đánh lui Siêu Nguyên và Siêu Trần đại sư, Bạch Vân Phi không thềm đàn áp Siêu Huệ, nhảy lại bên Ngọc Chánh Tử.

Nàng nhìn Tô Phi Phụng, hỏi:

- Tô cô nương bị thương rồi phải không ?

Tô Phi Phụng gượng cười, đáp:

- Khi nãy tôi bị họ chụp trúng vai, giờ chỗ bị đánh ấy rất đau nhức.

Bạch Vân Phi nắm tay Phi Phụng, hỏi:

- Bị thương chỗ nào, mau cho tôi xem thử ?

- Ở vai trái.

Bạch Vân Phi mới sờ vào vai trái Tô Phi Phụng, thì đã nghe Phi Phụng “ái” một tiếng, trên trán ứa đầm mồ hôi.

Bạch Vân Phi cau mày, rút tay lại.

Ngay lúc ấy, người ta nghe thấy Hạ Vân Phong quát một tiếng như sấm nổ, vung chưởng đánh về phía Tiểu Điệp, một luồng gió lốc xoáy tròn ào ào đổ ập đến.

Ngờ đâu, khi chưởng lực vừa cuốn đến thì Lam Tiểu Điệp lại theo sức gió cuốn bay lên cao trên hai trượng, thân hình của nàng lộn trên không trung một vòng. Tà áo trắng và chiếc khăn màu xanh nước biển của nàng bay lượn, trông nàng như một con chim phượng, lướt về phía Hạ Vân Phong, đồng thời tay phải cũng đẩy mạnh một chưởng.

Hạ Vân Phong thấy thân pháp nàng kỳ lạ, giật mình vội vung kiếm ra bao bọc lấy toàn thân. Nhưng vị hòa thượng này thấy chưởng phong của đối phương quá mạnh phải vội nhảy lui gần hai trượng.

Bỗng nghe mấy tiếng thét lạnh lạnh của con gái, tứ thì bốn tỳ nữ như những cánh bướm chup đến Hạ Vân Phong.

Hạ Vân Phong dùng kiếm truy cản thế công như vũ bão của bốn tỳ nữ, rồi lại quát một tiếng kinh khủng, dùng Bát Bộ Lăng Không tuyệt học của phái Điểm Thương, nhảy vút khỏi đầu của mấy tỳ nữ, lướt vùn vụt về Bạch Vân Phi và Tô Phi Phụng.

Ngọc Chánh Tử nghiêng rặng, để nhập chân khí, chuẩn bị phát chưởng đánh Hạ Vân Phong.

Nhưng chỉ trong phút chốc ấy, Bạch Vân Phi đã quay mình lại, tay trái dùng chỉ, tay mặt dùng chưởng cùng lúc đánh ra.

Chỉ nghe Hạ Vân Phong “hự” một tiếng, đã bị Bạch Vân Phi đánh văng ra xa hơn hai trượng, mặt mày xanh ngắt, không nói được một tiếng nào.

Bạch Vân Phi quay lại nói với Ngọc Chánh Tử:

- Xin trưởng bối bảo vệ Tô cô nương, hôm nay tôi phải cho bọn chúng biết tay.

Nói xong, nàng cúi xuống, rút thanh bảo kiếm của Tô Phi Phụng định xông lại phía Đỗ Duy Sinh, chợt nghe Tô Phi Phụng gọi giật lại:

- Bạch tử tử mau...

Bạch Vân Phi quay lại nhìn.

Bỗng nhiên nghe một tiếng “hự” khá to, trận chiến đang hỗn loạn, bỗng dừng im bất.

Thì ra sau khi đánh hụt Hạ Vân Phong, bốn cô tỳ nữ lại quay qua đánh nhằm Đỗ Duy Sinh.

Đỗ Duy Sinh đang hỗn chiến với Huyền Thanh đạo trưởng, nhưng cũng biết được có người tập kích phía sau, nên đánh tháo một trượng buộc Huyền Thanh phải lui một bước rồi nhân đà nhảy quật trở lại phía sau vung thanh trúc trượng đập vào một tỳ nữ, buộc cô này phải nhảy sang bên trái mà tránh.

Liền đó Đỗ Duy Sinh bay vù đến, vung trượng trúc sả vào đầu Huyền Thanh.

Trong phút chốc ấy, Lam Tiểu Điệp lại nhớ đến trên Qui Nguyên Mật Tập có ghi một môn gọi là Dẫn Âm Tiếp Dương nên muốn thử sự công hiệu của nó.

Khi Đỗ Duy Sinh vừa tông về phía Huyền Thanh đạo trưởng thì Lam Tiểu Điệp vung chưởng trái, dùng lực đạo đẩy Đỗ Duy Sinh qua một bên.

---- oOo ----